

Bursalen nemen afscheid

2 Aug, 2004, 4:56pm

[Email dit artikel](#)

[Print dit artikel](#)

Foto's: Edsel Sambo

door Liane Zoeter

WILLEMSTAD — Eindelijk was het zover. Na grote onzekerheid konden de bursalen alsnog afgelopen zaterdag naar Nederland vertrekken. Toch met DCA, maar wel met een KLM-toestel. Het vertrek op de luchthaven verliep dit jaar uitermate rustig. Adjunct-directeur van de Stichting Studiefinanciering Curaçao (SSC), Reginaldo Doran, maakt Curaçao Airport Partners (CAP) complimenten.

Al wist nog niet iedereen bij de KLM het goede nieuws, Joyce Nahr van de SSC wist vrijdagmiddag al met zekerheid, dat de studenten zouden kunnen vertrekken op zaterdag. Het eerste toestel van de KLM zou rechtstreeks naar Nederland vliegen en het tweede via Bonaire. Weliswaar een uur later dan gepland, maar tot opluchting van een ieder landde het eerste toestel rond vier uur 's middags. Voor die tijd hadden de studenten alle tijd gehad om hun bagage in te checken bij de balie op Hato en zich vervolgens te begeven naar de parkeerplaats van Curinde, links van de luchthaven.

Alles verliep in grote rust. Er was voldoende parkeerplaats voor iedereen en automobilisten hoefden niet in een rij te wachten. Toch parkeerden sommigen buiten op de weg, mogelijk om de 6 gulden parkeergeld te ontwijken. Het Curinde-terrein zelf was groot genoeg voor alle aanwezigen. Er was rekening gehouden met 1200 mensen en daarvoor waren tenten neergezet om hen te beschermen tegen de verzengende hitte. Al vanaf twaalf uur 's middags waren de bursalen welkom en daarom waren er voor hen een lunch en drankjes verkrijgbaar. Achter het terrein verkochten particulieren eten en drinken.

Adjunct-directeur Reginaldo Doran is vol lof over de organisatie verzorgd door CAP. "Er is genoeg schaduw, genoeg te drinken en alles verloopt rustig." Dat was andere jaren wel anders volgens Doran. "Voor alle aanwezigen is er in principe genoeg plaats onder de tenten, tenzij zij er niet onder willen staan." Doran vervolgt dat er dit jaar voor een ander soort formule is gekozen: geen formele met speeches en dergelijke. De 'officials' lopen gewoon tussen de mensen door en maken informeel hier en daar een

babbeltje. De bedoeling hiervan is dat de bursalen in alle rust afscheid van de familie en vrienden kunnen nemen, aldus Doran.

Joyce Nahr, directeur van de SSC, is opgelucht dat de vlucht nu wel door kan gaan. Afgelopen vrijdag was dat haar al bekend. Wanneer de studenten in Nederland aankomen, worden zij opgevangen door 30 mentoren. Iedere mentor zal dus ongeveer tien leerlingen onder zijn hoede nemen, naar het eindadres begeleiden en van informatie voorzien. Ook zullen er vijf opvangcentra voor de studenten zijn, die over verschillende steden verspreid zijn. Steven Capella, bestuurslid van de SSC, vliegt mee met de bursalen. Indien bursalen erg geëmotioneerd zijn tijdens de vlucht, staat hij voor ze klaar. Wanneer en met welke luchtvaartmaatschappij Capella terug zal vliegen, weet hij nog niet.

Terwijl steeds meer mensen het terrein opstromen en plaatsnemen op een klapstoel onder de tenten, worden zij vermaakt met allerlei soorten moderne Curaçaose muziek. Hard genoeg om het hele terrein te bereiken, klinkt het ritmo kombiná en de raggaeton door de luidsprekers. Een ka'i orgel is er niet bij, maar wel een optreden van de tambúgroep Grupo Ritmiko Karabela. Ook zijn er diverse rapgroepen. De 22-jarige Jurainy Luckert van de band No Game zingt het lied '*No tume komo un despedida*' (Neem het niet als een afscheid). Jurainy krijgt een daverend applaus. Jurainy is niet alleen zanger, hij is ook een bursaal die op de vlucht naar Nederland vertrekt, daar gaat hij een opleiding tot maritiem officier volgen.

Niet alle moeders hebben het even makkelijk met het vertrek van hun zoon of dochter, zoals ook Margie Adelina. Maar zichzelf moed insprekend zegt zij dat zij de keuze van haar dochter Vanessa moet respecteren en accepteren: "Zij gaat op weg naar haar toekomst." Vanessa is achttien jaar, heeft mbo gedaan en gaat nu een hbo-opleiding doen in management, economie en rechten. De moeder van Ron Lérouse vindt het juist heel leuk dat haar zoon in Nederland gaat studeren. Ron komt van de mts en gaat Industriële Techniek studeren. En ook de moeder van Edyurika Cijntje is blij voor haar zeventienjarige dochter. Al vanaf de tweede klas wilde Edyurika dierenarts worden en nu gaat die wens in vervulling. Dat moeder Erica haar dochter nu een paar jaar moet gaan missen, heeft zij ingecalculeerd.

Niet iedereen is pas van school. Ruviency Felicia, 22 jaar, heeft na zijn havo-opleiding aan het Radulphus College al gewerkt bij een verzekeringsmaatschappij als schade-expert en applicatiebeheerder. Ruviency heeft echter meer ambitie. Vroeger wilde hij altijd piloot worden bij een grote luchtvaartmaatschappij, maar omdat de SSC hiervoor geen studiefinanciering geeft, gaat hij luchtvaarttechniek in Delft studeren. Ruviency vindt het moeilijk om dushi Kòrsou en zijn familie achter te laten, maar hij heeft toch ook veel zin om naar Nederland te gaan.

Ook de 25-jarige Naömie Lucas heeft al een hele carrière achter zich. Zij werkt sinds vier jaar op een pedagogische basisschool als lerares, maar wilde toch meer. Daarom gaat zij in Maastricht psychologie studeren. Daarna hoopt zij een extra bijdrage op Curaçao te kunnen leveren aan kinderen met gedragsstoornissen. Naömie heeft voor Maastricht gekozen, omdat zij de Nederlanders daar veel 'warmer' vindt. Wel heeft zij gemengde gevoelens om helemaal in Nederland te gaan studeren. Hoe graag zij het ook wil, zij zal Curaçao erg gaan missen. Ook lijkt het haar moeilijk om zo ontzettend terug te gaan in salaris. "Maar de Gucci-bril was maar 15 gulden", lacht zij.

Vader Rutzen Lucas is apetrots op zijn dochter. Hij heeft zich allang geestelijk voorbereid. Belangrijk in zijn leven is Christus: "Want zonder Hem kun je nergens gaan". Deze mededeling verkondigt hij ook in een orashon via de microfoon aan de menigte bursalen, "want er moet ook een spiritueel element meegegeven worden aan de studenten". Naast Lucas is enige andere spreker PLKP-gedeputeerde van Onderwijs, Eduardo Cova, die de studenten het allerbeste toewenst voor hun studie.

Met een halfuur vertraging landt om vier uur 's middags het eerste KLM-toestel. Nu begint het echte afscheid, dat niet zonder tranen geschiedt. De bursalen omhelzen hun dierbaren en begeven zich naar de barak waarin de screening zal plaatsvinden. Daarna zullen bussen hen direct over het platform naar het toestel vervoeren. Groot verdriet onder de achterblijvers en ook onder de bursalen die in de rij wachten tot zij de barak in kunnen. Maar velen houden zich ook groot, op weg naar de nieuwe ervaring die hen wacht. Eenmaal op het platform slaat de sfeer al om en zwaaien en lachen de bursalen vanaf de vliegtuigtrap

naar de pers. Zij blikken nog even om naar de Christoffelberg en de Hatovlakte. Ayo Kòrsou, hallo Nederland.